

Berget stod blått...

Dikt ur *Minnen från jorden* av Birger Sjöberg

Berget stod blått som en dimma
i morgonens rosentimma,
vattnet låg stort därunder
med tassel, viskning och dunder.

Det var vid ungdomstid han såg
en gång den bilden klara:
ett grenverk flöt på orolig våg.
Vart skulle grenverket fara?

Ej sant ändå! Det var ett djur
med yvig krona, som sam.
Från berget det stigit ner
och sökte sig kämpande fram
till strand på andra sidan,
som stod i rofull förbidan
med gröna åsar och ris,
ett nordiskt paradis.

Då fylldes hans sinne av tjusning all
vid tavlans färger och vågens svall.
Det var idyllen, frisk och ljus,
som tog i hans minne hus...

Men eftersom dagar vandrade hän
förkrympta blevo bildens trån,
och eftersom åren vandrade bort
slog vågen mera kallt och hårt.

Snart var idyllens motiv:
ett liv, som stred för sitt liv.